

Landsskatterettens afvisning af klage, jfr. skatte- styrelseslovens § 28, nr. 1.

*Ikke fundet grundlag for at kritisere, at landsskatteretten i medfør af skatte-
styrelseslovens § 28, nr. 1, afviste en klage med henvisning til, at klage-
ren ved den af ham angivne begrundelse for den indgivne klage til skatte-
rådet ikke havde udnyttet lovgivningens bestemmelser om klageadgang,
jfr. skattestyrelseslovens § 9, stk. 1.*

FOB nr. 86.54

(J. nr. 1986-470-223).

A klagede over, at landsskatteretten havde afvist hans klage vedrørende ansættelsen for indkomståret 1983.

Det fremgik af sagen, at X kommunes skatteforvaltning i skrivelse af 7. november 1984 meddelte A, at skatteadministrationen agtede at indstille til ligningskommissionen, at hans skatteansættelse for indkomståret 1983 blev ændret på en række nærmere angivne områder (bl.a. ikke godkendte fradrag).

I skrivelse af 14. november 1984 protesterede A over for skatteforvaltningen mod den påtænkte ændring og anførte, at det var hans opfattelse, at det er en grundlovssikret ret at fradrage udgifter i forbindelse med udøvelsen af erhverv. Med hensyn til omkostningerne i forbindelse med valgkamp anså han disse udgifter for fradragsberettigede, »idet ingen af de politikere, der får deres valgkamp betalt fra partikasser, har fået pålignet deres valgannoncer som særlig indkomst«.

I skrivelse af 1. april 1985 meddelte ligningskommissionen i X kommune A, at kommissionen agtede at ændre hans indkomstansættelse for indkomståret 1983 i overensstemmelse med det af skatteforvaltningen anførte. Ligningskommissionen vedlagde en begrundelse for ændringerne.

I en skrivelse til ligningskommissionen fastholdt A sin klage og henviste i den forbindelse til sin forannævnte skrivelse af 14. november 1984 til skatteforvaltningen. Som begrundelse for klagen henviste A til grundlovens § 74, og han anførte i den forbindelse, at han var »af den opfattelse, at det

er en grundlovssikret ret at fradrage udgifter i forbindelse med udøvelsen af erhverv«, og at »grundloven taler ikke om omvendt bevisførelse, skøn, særlige bemyndigelser, overskud eller underskud«.

Ligningskommissionen meddelte herefter A, at kommissionen havde besluttet at fastholde den foretagne ændring af hans indkomstansættelse for indkomståret 1983 og henviste til den tidligere givne begrundelse, som kommissionen på ny vedlagde.

I skrivelse af 6. maj 1985 klagede A til skatterådet for Y skattekreds over ligningskommissionens afgørelse. Han henviste på ny til bestemmelsen i grundlovens § 74 og endvidere til statsskattelovens § 6, stk. 1, litra A.

I skrivelse af 8. maj 1985 til A anførte skatterådet, at klagen ikke var begrundet som foreskrevet i skattestyrelseslovens § 9, stk. 1, og skatterådet anmodede derfor A om at indsende en begrundelse.

Skattestyrelseslovens § 9, stk. 1 (om klage til skatterådet) har følgende indhold:

»Klagen skal være skriftlig og begrundet, og den skal være modtaget af skatterådet inden 4 uger efter, at der er givet vedkommende underretning om den påklagede afgørelse. Skatterådet kan se bort fra overskridelse af fristen, når rådet skønner, at der foreligger undskyldende omstændigheder.«

I skrivelse af 6. juni 1985 svarede A skatterådet følgende:

»Idet jeg henviser til statsministerens udtalelser, der fastslår, at vi har et pilråddent skattesystem, er jeg af den opfattelse, at min skatteansættelse for indkomståret 1983 ikke er i overensstemmelse med grundlovens § 74 og statsskattelovens § 6, stk. 1, litra a.«

I skrivelse af 1. juli 1985 meddelte skatterådet A, at rådet ikke fandt, at den begrundelse, A havde anført, kunne henføres til konkrete ændringer i hans skatteansættelse, hvorfor skatterådet havde besluttet at afvise hans klage som ubegrundet.

I en skrivelse til skatterådet anførte A bl.a. følgende:

»Jeg har modtaget Deres brev af 1.7.1985.

Indholdet er uforståeligt, idet klagen drejer sig om de punkter, hvor (X) Kommune har ændret selvangivelsen til ugunst for mig.

Denne selvfølge har jeg bl.a. begrundet ved at henvise til skattestyrelsesloven og grundloven.

Mere præcis kan klagen ikke udformes.«

Skatterådet meddelte herefter A, at skatterådet havde afvist hans klage over ligningskommissionens ansættelse. Skatterådet anførte, at rådet fortsat ikke fandt, at A's klage var begrundet som foreskrevet i skattestyrelseslovens § 9, stk. 1. Skatterådet orienterede A om hans klageadgang til landsskatteretten.

I skrivelse af 20. august 1985 klagede A over skatterådets afgørelse til landsskatteretten.

I en efterfølgende skrivelse til landsskatteretten redegjorde A nærmere for sine synspunkter med hensyn til adgangen til at foretage fradrag for nærmere angivne beløb i forbindelse med sin indkomstansættelse for indkomståret 1983.

I anledning af A's klage indhentede landsskatteretten en udtalelse fra skatterådet for Y skattekreds. I udtalelsen oplyste rådet, at sagen ikke havde været optaget til realitetsbehandling i skatterådet, idet der ikke havde været indgivet en begrundet klage til skatterådet. Der var derfor heller ikke udarbejdet en sagsfremstilling til brug for landsskatterettens vurdering af sagen. Skatterådet tilføjede, at rådet - uanset at der nu var fremkommet en mere fyldestgørende klage til landsskatteretten - fandt, at klagen af principielle grunde burde afvises, når skatteyder ikke ville medvirke til, at sagen kunne blive lovmæssigt korrekt behandlet ved de lokale klageinstanser.

Ved kendelse af 20. februar 1986 afviste landsskatteretten A's klage. Landsskatteretten redegjorde for sagen og anførte, at landsskatteretten efter det oplyste fandt at måtte lægge til grund, at der ikke havde foreligget en begrundet klage, som havde kunnet danne grundlag for en realitetsbehandling i skatterådet og afsigelse af en kendelse fra rådet, jfr. skattestyrelseslovens § 9, stk. 1. Da A således ikke havde udnyttet lovgivningens bestemmelser om klageadgang, og da der ikke fandtes at foreligge særlige forhold, som kunne begrunde, at der blev bortset herfra, afvist klagen i medfør af bestemmelsen i skattestyrelseslovens § 28, nr. 1.

Skattestyrelseslovens § 28 (om klage til landsskatteretten) har følgende indhold:

»En indgivet klage afvises, såfremt

1) lovgivningens bestemmelser om klageadgang til lignings- eller vurderingsmyndighederne ikke er udnyttet, medmindre ganske særlige forhold skønnes at kunne begrunde, at der bortses herfra.

...«

I en udtalelse, afgivet i anledning af klagen til ombudsmanden, henholdt landsskatteretten sig til den afsagte kendelse.

I en skrivelse til A udtalte jeg herefter følgende:

»Hverken skattestyrelseslovens § 9, stk. 1, eller forarbejderne til denne indeholder en nærmere angivelse af omfanget af den begrundelsespligt, der påhviler en klager i forbindelse med klage til landsskatteretten.

Som minimum synes det dog rimeligt at fordrer, at begrundelsen for klagen er af en så udtømmende karakter, at det på grundlag heraf er muligt at udlede omfanget af og (tilnærmelsesvis) begrundelsen for de enkelte klagepunkter. Kravene til begrundelsen og dens nærmere præcisering ved indgivelse af klage må nødvendigvis i væsentlig grad være varieret efter sagens art og omstændighederne i øvrigt.

Ved min gennemgang af sagen har jeg ikke fundet grundlag for at kritisere, at landsskatteretten ved kendelsen af 20. februar 1986 i medfør af skattestyrelseslovens § 28, nr. 1, afviste Deres klage med henvisning til, at De ved den af Dem angivne begrundelse for den indgivne klage ikke har udnyttet lovgivningens bestemmelser om klageadgang.

...«